

ματῶν τὰδες ἀναγνώνοντα τὲς γραφές... ἐγράψαν του μετ' ἐγγάλην ταπεινῶσιν».

Ἀναγινώσκω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.): Ἀναγινώθω τὸ γράμμα πολλαχ. Αὐτὸς ὅλο μ' ἀναγνώθει (διαρκῶς ἀναγινώσκει τὰ ὑπ' ἐμοῦ γραφέντα ἢ ὑπαγορευθέντα) Κίμ. || Φρ. Γάδαρι, γαδάρον ὑγιέ, γράβγεις τσι ἀνιγνώνεις, πόσοι ἄστρα ἔχ' ἢ -ῶ-οὐρανός; (σκωπτικῶς πρὸς μελετηρὸν) Κυρ. Ἀπὸ τὸ γράμμα μ' ἀναγνώσκειται (κ' ἀνα... ἐκ τοῦ κ' ἀνα...) Τραπ. || Παροιμ.

Ἄ δὲν ξέρης ν' ἀναγνώθης, μὴν ἀνοίγης τὰ κιτάπια (ἐπὶ τῶν ἀναξίων τῶν ἐπιχειροῦντων μεγάλας ἐπιχειρήσεις) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἄν θὰ σοῦ στείλω τὴ γραφὴ καὶ σὰν θὰ τὴ ν'εγνώσῃς

Τὴ μαῦρο του ὀνάτισε, τὸ γράμμα ἀνεγνώθει Κάρπ.

Μηδὲ παπᾶς τὸ ν'έγνων-νε μηδὲ διάκως τὸ διάλυε Ρόδ.

Νὰ φέλνῃ, νὰ καλιναρῇ, νὰ γράφῃ, ν' ἀναγνώθῃ Μάν.

Ἀπὸ κἀνεις κ' ἐνέγνωσεν, κἀνεις κ' ἐξέρει ντὸ λέγει, ἔναν παιδίν, καλὸν παιδίν, ἔρχεται κὶ ἀναγνώθει

Τραπ. Συνών. διαβάσω. 2) Ἀνακινῶ Πελοπν. (Βούρ-βουρ.): Πρῶτα τοῖς ἀναγνώνει τοῖς δουλεῖς καὶ στερ'νὰ δὲ μιλάει

ἀναγνωρίζω λόγ. κοιν. ἀνεγνώριζω Ἄνδρ. Νάξ. (Βόθρ.) Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναγνώριζω.

1) Γνωρίζω ἐκ νέου τινὰ ἢ τι καὶ πρότερον γνωστὸν λόγ. κοιν.: Τὸν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὴν περπατησιά του - τὴ φωνή του κττ. Ἐπάχυνε καὶ δὲν ἀναγνωρίζεται λόγ. κοιν. || Ἄσμ.

Τώρα ποῦ τὴν ν'εσιόρισα, | τώρα τὴν ἀνεγνώρισα Ρόδ. 2) Ἀποδέχομαι, ὁμολογῶ λόγ. κοιν.: Ἀνεγνώρισε τὸ λάθος του - τὸ χρέος του - τὴν ὑπογραφὴν του κττ. Δὲν τὸν ἀναγνωρίζει ὡς συγγενὴ του. 3) Μετοχ. ἀναγνωρισμένος = λίαν γνωστὸς λόγ. κοιν.: Ἀναγνωρισμένο κατάστημα.

ἀναγνώρισι ἢ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀναγνώρισις.

1) Ὁμολογία, ἐπιβεβαίωσις: Ἀναγνώρισι τῆς εὐεργεσίας. 2) Ὡς στρατιωτικὸς ὄρος, ἐξερεῦνησις ἐχθρικῆς περιοχῆς: «Ἐστάλη τὸ ἵππικὸ γιὰ ἀναγνώρισι». Πέταξε ἓνα ἀεροπλάνο νὰ κάμῃ ἀναγνώρισι.

ἀνάγνωσι ἢ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάγνωσις.

Ἀνάγνωσις ἔνθ' ἀν.: Ξέρει ἀνάγνωσι καὶ γραφὴ. Κάνει καλὴ ἀνάγνωσι. Συνών. ἀναγνώσιμον, ἀνάγνωσμα, διάβασμα.

ἀναγνώσιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγνώθω.

Ἀνάγνωσις: Ἐμορφον ἔν' τῇ παιδί' τ' ἀναγνώσιμον. Συνών. ἀνάγνωσι, ἀνάγνωσμα, διάβασμα.

ἀνάγνωσμα τό, λόγ. σύνηθ. ἀνάγνωσμαν Λυκ. (Λι-βύσσ.) ἀνέγνωμα Α.Ρουμ. (Καρ.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀνάγνωσμα.

1) Πᾶν ὅ,τι ἀναγινώσκεται, τὸ ἀναγινωσκόμενον ἔνθ' ἀν.: Εἶναι εὐχάριστον ἀνάγνωσμα τὸ δεῖνα βιβλίον. || Φρ. Προφητειῶν τὸ ἀνάγνωσμα (ἐπὶ μακρῶν καὶ ἀνοήτων λόγων. Ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν φρ. «παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα», «προφητείας δεῖνα τὸ ἀνάγνωσμα» κττ., ὧν παροιμιῶν καὶ προφητειῶν ἢ ἀνάγνωσις πολλάκις διαρκεῖ πολὺ) πολλαχ. Ἀνοησίας ἢ φλυαρίας τὸ ἀνάγνωσμα (συνών. τῇ προηγου-

μένη) Ἦπ. Θράκ. Κρήτ. Μακεδ. Ἄλλης Κυριακῆς ἀνάγνωσμα (ἐπὶ πράγματος ἄλλοκότου) Θήρ. Κρήτ. || Ἄσμ.

Καὶ κάθονταν κὶ ἀνέγνωσε χαρτὶ καὶ καλαμάρι κὶ ἀπ' τὸ πολὺ τ' ἀνέγνωμα κὶ ἀπ' τὸ πολὺ τὸ γράμμα ἐσείστηκαν τὰ χέρια του κ' ἔπεσεν ἡ μελάνη

Καρ. 2) Διήγησις ἐφημερίδων μυθιστορηματικὴ προξε-νοῦσα ἐντύπωσιν λόγ. σύνηθ. || Φρ. Ἀνάγνωσμα ἔγινε ἡ ὑπόθεσι τοῦ δεῖνα. Τὸν ἔκαμαν ἀνάγνωσμα (τὸν ἐξέθεσαν διὰ τῶν ἐφημερίδων).

ἀναγνωσμάτιο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάγνωσμα.

Εἰς τὴν σχολικὴν γλῶσσαν, βιβλίον περιέχον ἀναγνώ-σματα διὰ τοὺς μαθητάς. Συνών. ἀναγνωστικό.

ἀναγνωστάκι τό, Κρήτ. — Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 216.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀναγνώστης.

Ὁ μικρὸς ἀναγνώστης τῆς ἐκκλησίας ἔνθ' ἀν.: Ἐγέμισε ἀὸ χωρὶ ἀναγνωστάκι Κρήτ. Συνών. ἀναγνωστικό-πολλό. Καὶ ὡς ἐπών. Ἀναγνωστάκις πολλαχ.

ἀναγνωστεύω Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Μέσ. ἀναγνωστεύο-μαι Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναγνώστης.

1) Γίνομαι ἀναγνώστης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσ. (Ἄλμυρ.)

2) Διδάσκομαι τὰ στοιχειώδη γράμματα, ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Πελοπν. (Τριφυλ.): Ἀναγνώ-στεψε τὸ παιδί τοῦ δεῖνα Ἄλμυρ. Ἐχω δὴτὸ παιδιὰ ἀναγνω-στεμένα Τριφυλ.

ἀναγνωστήρι τό, Λεξ. Δεῖκ ἀναγνωστήρ' Θράκ. (Αἰν.) Σκοπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀναγνωστήριον. Πβ. Ἡσύχιον, «ἀναγνωστήριον ἀναλόγιον».

Ὁκρίβας ἐκκλησιαστικὸς ξύλινος, στενὸς καὶ πολυγωνικὸς ἢ στρογγυλὸς ἢ ἄλλου σχήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπόκεινται τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν ἱερὰ βιβλία. Συνών. ἀναλογεῖο, ἀναλόγι.

ἀναγνώστης ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνεγνώστης Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Α.Κρήτ. Σῦρ. Χίος ἀνεγνώστ' Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναγνώστη Τσακων.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀναγνώστης.

1) Ὁ ἀναγινώσκων τι λόγ. σύνηθ.: Οἱ ἀναγνώσται τῶν ἐφημερίδων. 2) Παιδίον δι' ἰδίας ἀκολουθίας χειροθε-τούμενον ἐν τῷ ναῷ ὑπὸ ἀρχιερέως ἢ ἡγουμένου ἐν ναῷ μοναστηρίου διὰ νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν ἀπόστολον καὶ βοηθῇ τὸν ἱερέα καὶ ψάλτην. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀναγνώστου εἶναι τὸ κατώτατον ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται ὁ μέλλων νὰ χειροθετηθῇ ὑποδιάκονος καὶ ἔπειτα νὰ χειροτονηθῇ διάκονος προαγόμενος οὕτω εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἐγὼ τὸ παιδί μου θὰ τὸ κάμω ἀναγνώστη. Σήμερα ὁ δεσπότης χειροτόνησε τὸν γιὸ τοῦ δεῖνα ἀναγνώστη κοιν. || Φρ. Ἀναγνώστης εἶναι καὶ γράμματα δὲν ξέρει! Ἦπ. || Ἄσμ.

Γραμματικὸς κὶ λειτουργὸς κὶ ψάλτης κὶ ἀναγνώστης Μακεδ.

Νυφούλλα, δὲ μᾶς ντρέπεσαι, δὲ μᾶς παραφοβᾶσαι,

ποῦ ἔχεις πεθερὸ παπᾶ κὶ ἀδράδερφ' ἀναγνώστη;

Πελοπν. (Τρίπ.) Ἦ λ. καὶ ὡς ἐπών. πολλαχ. β) Νέος ὑπὸ δοκιμασίαν διὰ τὸ μοναχικὸν στάδιον ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μοναχοῦ, ὑποτακτικὸς Θήρ. Συνών. καλογε-ράκι, καλογεροπαίδι. 3) Ὁ γινώσκων τὰ στοιχειώδη

